

Ne închinăm aceluiași Hristos?

Luni, 28 septembrie 2009

Gili Cârstea

Când ucenicii au întrebat pe Isus despre sfârșitul veacului și semnele venirii Sale, primul lucru menționat de El a fost apariția unui hristos mincinos:

„Fiindcă vor veni mulți în numele Meu, și vor zice: Eu sunt Hristosul. Și vor înșela pe mulți” (Mat 24:5).

Aici nu este vorba despre profeți mincinoși, așa cum ar putea părea la prima vedere. Despre ei Domnul vorbește puțin mai târziu, în versetul 11, ceea ce ne ajută să înțelegem mai bine scena teologică a acestui sfârșit de veac.

Există un hristos mincinos? Versetul 5 nu spune că vor fi mai mulți hristoși mincinoși, așa cum este citit de obicei acest pasaj. El spune că, în vremea sfârșitului, mulți vor veni și vor pretinde că hristosul lor este cel autentic.

Acest fenomen se întâmplă chiar sub ochii noștri. Priviți la galaxia de biserici creștine, fiecare cu hristosul ei, fiecare cu teologia ei, fiecare cu practicile ei, aflate în conflict marcant cu ale celorlalți. Fiecare biserică creștină, de la romano-catolici la adventiști, susține că hristosul ei este cel autentic, și că ele stau tare la învățătura Scripturii, că au adevărul, că sunt adevărații urmași ai Galileanului, păzitorii adevărului; și totuși doctrinele lor sunt ireconciliabile, lucru care a produs atâta vărsare de sânge pe această planetă.

Această realitate este prea evidentă ca oamenii cinstiți să nu se ia de gânduri. Așa se face că, relativ recent, ierarhia spirituală „din locurile cerești” a venit cu o soluție salvatoare: „Toți ne închinăm aceluiași Hristos.” Gata cu certurile intestinale, gata cu acuzațiile reciproce, gata cu diferențele minore care ne împiedică să ducem evanghelia cu o singură voce. Toți onorăm același Hristos, toți suntem mântuiți prin meritele Lui, toți avem adevărul.

S-a ajuns astfel la situația descrisă în Matei 24 cu 5, când mulți declară că ei au pe Hristos, fără să înțeleagă că pe tronul lui Dumnezeu, în templul lui Dumnezeu (2 Tes 2:4), s-a așezat un impostor care se dă drept Hristos. Scopul lui

declarat este să strângă pe împărații pământului la *Har-mo'ed-don*, și pentru aceasta are nevoie de o biserică unită, de o religie unică, de un singur hristos. Scopul precis al Planului este aducerea tuturor bisericilor creștine la picioarele unui hristos ecumenic, prin renunțarea la diferențele teologice și implicarea în cauze sociale „umăr al umăr.” Ei spun că distinctivile denominaționale nu sunt decât „sensibilități ideologice,” și că ele nu sunt destul de serioase spre a împiedica unitatea și pacea familiei creștine internaționale. Mulțimile au început să înghită momeala, bombardate sistematic de sloganul ecumenic: „Toți ne închinăm aceluiași Hristos.”

Cum putem ști că avem de-a face cu un hristos mincinos și nu cu Cel autentic?

Doar un hristos mincinos poate spune unora că sâmbăta este ziua Domnului, altora că duminica este ziua Domnului, iar altora că toate zilele sunt la fel.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că sufletul merge în cer, altora că merge în iad, și altora că nu merge nicăieri.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că Isus era membru al familiei umane, din sămânța lui David, iar altora că s-a născut din concepția imaculată.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că templul este în cer, altora că este la Ierusalim, altora că este corpul lor și altora că nu există așa ceva.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că între Hristos și Mamona nu poate exista nicio alianță, iar altora că lucrarea lui Dumnezeu nu se poate face fără bani, mulți bani.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că pot trăi fără păcat, altora că nu pot, și altora că nici nu este necesar.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că Dumnezeu a încetat să vorbească odată cu ultima carte a Bibliei, altora că Dumnezeu a mai vorbit de atunci, și altora că El continuă să vorbească și astăzi.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că împărăția nu este din lumea aceasta, altora că este în și din lumea aceasta, iar altora că împărăția trebuie construită acum și aici.

Doar un hristos mincinos poate spune unora există păcat, altora că nu există, și altora că există dar nu ucide.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că Tatăl Său locuiește în cer, altora că locuiește în oameni, iar altora că locuiește în orice făptură vie din natură.

Doar un hristos mincinos poate spune unora că lumea a fost creată de Dumnezeu, altora că a apărut spontan și la întâmplare, iar altora un amestec din cele două.

Acesta este creștinismul modern și, dacă nu știți, bun venit în Babilonul cel mare, pe al cărui tron s-a așezat Baal pozând în Hristos.

Imposibil?

Uitați-vă la isprăvile lui trecute. Sistematic s-a infiltrat în viața, credința și religia poporului lui Dumnezeu din toate timpurile. Folosea clasa conducătoare și preoția spre a exacerba sentimentul religios, o evlavie fără putere sub care se ascundea o subtilă închinare la Baal.

Isprava lui finală nu este deloc diferită, iar biserica rămășiței a fost avertizată cu suficient timp în urmă, ca să nu fie luată prin surprindere de această manevră diabolică:

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs. Necredința este foarte răspândită printre noi. Este la modă să te desparți de Hristos, să uiți pe Domnul, și să accepți scepticismul. ‘Nu dorim ca acest om să domnească peste noi’ [Luca 19:14]. Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria lor cale în locul căii Domnului” (The EGW 1888 Materials, 948).

Și totuși, în ciuda termenilor categorici, biserica nu recunoaște că „a avut loc o despărțire de Dumnezeu,” și că această despărțire va duce la o situație în care Baal va deveni „scopul, credința, religia” unui dureros de mare număr din acest popor.

Această situație ne expune dramatic teologiei ecumenice că ne închinăm aceluiși hristos ca și bisericile surori.

A reușit diavolul, anticul Baal, să se așeze în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu? Ascultați:

„Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profeția din Apocalips că ‘tot pământul se mira după fiară’” (AU 1 ianuarie 1901).

Acesta este hristosul ecumenic în fața căruia se pleacă creștinătatea și omenirea întregă. Spiritualitatea de azi nu este nimic altceva decât păgânismul de ieri îmbălsămat în straie religioase și stropit cu aloia limbajului scripturistic modern. Este ultima bătălie din marea controversă, o încleștare la poarta Sanctuarului, acolo unde Baal a ocupat locul părăsit de Hristos, spre a continua o

lucrare al cărei timp a trecut. Este evanghelia falsă a Babilonului cel mare, a cărei boală este de nevindecat.

Solia 1888 este, în esență, glasul care trebuie să străpungă bariera auditivă a membrilor acestei biserici, și apoi a locuitorilor acestei planete: „Ieșiți din el, poporul Meu.”

Este, în final, linia clară de despărțire dintre Hristos și Baal. Este solia celui de-al treilea Ilie.